

негови люде, споредъ други това е била неговата варварска съпруга, които сж го очистили отъ пжтя си. Но ако ние се попитаме, кому подобно зло дѣло би било отъ полза, тогава много по-вѣроятно би било да се смѣтне, че Оберто ди Биандрате, чиито предшествени дѣла твърде явно говорятъ за подобенъ завършекъ, се е освободилъ по този начинъ отъ умразния си сюзеренъ.“

alter, томъ VI, стр. 246).

(С. Нопф — „Griechenland im Mittel-

„Императрицата на Константинополь е потвърдила на 13 февруарий 1214 година, въ качеството си на регентка, привилегиитѣ на Пизанцитѣ.“

(Buchon — Nouv. gesch. II, 29—30).

„Зестрата на императорската годеница бѣ изпратена съ 60 коня, цѣлитѣ натоварени съ злато, сребро, слонова кость, копринени платове и рѣдки скъпоценности; нѣмаше конь, който да не бѣ покритъ съ червено кадифе, което се влачеше на 7-8 лакти подиръ него.“

(~~Оберто~~ Робер дьо Кларе, „Превземането на Константинополь“).

„Никога не се е вървяло толкова през кал и по лоши пѣтища, безъ някой от копринените платове да се скъса, а всичко било в изящество и благородство.“

/Робер дьо Кларе „Превземането на Константинополь“